

[Inger Merete Nordentoft.]

til at søge forskellige Fonds og Legater, eventuelt Bedrifter, der ligger i Omraadet, men det kan være meget vanskeligt at skaffe 30 pCt. Jeg tror, man ogsaa heri skal se en Årsag til, at der ikke er oprettet flere Børnehaver, men selvfølgelig er det først og fremmest de helt fortvivlede Byggeforskeligheder, der er Skyld deri. Jeg vil dog gerne nævne, hvad jeg har været inde paa før, at man i endnu højere Grad skulde kunne knytte Boliglovgivningen sammen med Lovgivningen paa dette Omraade, saaledes at de Boligselskaber, der bygger de store Komplekser, faar en Forpligtelse til at bidrage ved Oprettelsen af Børnehaver.

Jeg vil tro, at man ved den endelige Udformning af Loven skal finde en Løsning paa dette Problem, for at vi kan faa det tilstrækkelige Antal Børnehaver. Hele det forebyggende Børneværn er af saa stor Betydning, at vi ikke kan være bekendt, at der pr. 1. Oktober 1946 i Storkøbenhavn i Vuggestuer og Børnehaver kun findes 9 758 Børn eller 9,6 pCt. af Børnene paa det paagældende Alderstrin, medens der paa Venteliste staar 12 534 eller 12,4 pCt. af Børnene paa det paagældende Alderstrin og desuden i Hjemmene findes et mindst lige saa stort Antal Børn, hvis Forældre er klar over, at det er nytteløst at gaa til Børnehaverne.

Jeg vil ogsaa gøre opmærksom paa, at hvis man ikke i Tide sørger for at faa oprettet flere Uddannelsessteder og faar uddannet mere Personale, kommer vi til at staa over for en katastrofal Mangel paa Børnehavelærere, naar Byggesituationen tillader os at bygge Børnehaver.

Jeg vil gøre dette høje Tings Medlemmer opmærksom paa, at de har faaet en Bog i Nytaarsgave, en Bog, som hedder „Kan vi være dette bekendt?“. Det er en Bog, som bedre end Ord viser, hvordan Børn og unge stadig væk lever i Danmark.

A. M. Hansen: Paa mit Partis Vegne kan jeg udtale Tilslutning til, at de i det foreliggende Lovforslag nævnte Kategorier af Opdragelseshjem skal gaa ud af privat Drift, saaledes at de gøres uafhængige af Ledernes privatøkonomiske Interesser. En saadan Ordning er for snart en Menneskealder siden truffet for Skole- og Ungdomshjemmenes Vedkommende, idet de fleste af disse i de første Aar efter, at Børneloven af 1905 var traadt i Kraft, overgik fra Privateje til at blive selvejende Institutioner med en ansvarlig Bestyrelse som Ledelse. Denne Form for Privatdrift maa siges at have bestaaet sin Prøve og vist sin Berettigelse. Det kan

vel siges, at Udviklingen har ført med sig, at disse Hjemms Forhold nu er meget lidt forskellige fra de egentlige Statshjem, idet de i stigende Grad er blevet underlagt Børneforsorgens Centralledelses Myndighed, samtidig med at den stedlige Ledelses Indflydelse maaske maa siges at være i Aftagende. Der er da ogsaa dem, der er parate til som Konsekvensen deraf at kræve, at Staten skal overtage alle Opdragelseshjem. Her maa jeg melde mig som Modstander og kan erklære mig enig med Udvalget, hvis Betænkning danner Grundlaget for det foreliggende Lovforslag, naar det har udtalt sig mod en Ordning, hvorefter man helt skulde undgaa, at Opdragelseshjem var i Privateje. Udvalget begrunder sit Standpunkt dels med, at Op-gaven vilde være næsten uoverkommelig for det offentlige, dels med at pege paa det private Initiativs rige Indflydelse paa dansk Børneforsorgs lykkelige Udvikling.

Naar man ser paa den Udvikling, der er sket i dansk Børneforsorg gennem den sidste Menneskealder, kan det ikke nægtes, at den er gaaet fremad, og derfor forbavsende det mig, at det ærede Medlem Frøken Inger Merete Nordentoft fra denne Talerstol vilde udslynge den Udtalelse, at den Kritik, der rejstes mod Ledelsen af Opdragelseshjemmene, i de allerfleste Tilfælde var fuldt berettiget. Det ærede Medlem vil blive meget vanskeligt stillet, hvis hun skal føre blot fjerneste Bevis, ja, jeg kan sige fjerneste Sandsynlighedsbevis for denne Paastands Rigtighed. Jeg ved vel, at der har været rettet megen Kritik mod Opdragelseshjemmene, men jeg ved ogsaa, at det meste af denne Kritik heldigvis har været uberettiget. Det ærede Medlem udtalte netop, at det Arbejde, der blev udført paa Opdragelseshjemmene, var vanskeligt, men jeg vil sige til det ærede Medlem, at det bliver ikke mindre vanskeligt, naar det ærede Medlem fra dette ansvarlige Sted udslynger en saadan Paastand uden at kunne belægge den med Bevis. Jeg skal villigt indrømme, at der har været uheldige Forhold paa dette eller hint Hjem, og at Kritik er nødvendig, men jeg skal paa den anden Side ogsaa — ud fra dog noget Kendskab til det, jeg taler om — fremhæve, at der er mange Hjem, og heldigvis de fleste, hvor den Gerning, der udføres, er af en saadan Standard, at den fortjener den højeste Paaskønnelse fra dette Sted, og at man ikke nøjes med en saa letkøbt Kritik som den, det ærede Medlem her fremsatte. Jeg har ikke kunnet undlade at gøre disse Bemærkninger, fordi vi ved, at de Ord, der tales her paa Rigsdagen, trods alt bliver taget for mere end almindelige Udtalelser, og jeg kender mange Eks-